

SCHEIDSGERECHT GEZONDHEIDSZORG

05/03

Arbitraal vonnis in de zaak van:

A.,
wonende te Z.,
eiseres in conventie,
verweerster in reconventie,
gemachtigde: mr. J. van Haarlem;

tegen:

de stichting B.-Ziekenhuis,
gevestigd te Z.,
verweerster in conventie,
eiseres in reconventie,
gemachtigde: mr. H.A. Hoving.

1. De procedure

- 1.1 Partijen zullen hierna worden aangeduid als eiseres en de Stichting. Eiseres heeft bij memorie van eis van 21 januari 2005 het Scheidsgerecht verzocht de arbeidsovereenkomst tussen partijen te ontbinden onder toekenning van een vergoeding in goede justitie te bepalen.
- 1.2 Bij memorie van antwoord, tevens houdende memorie van eis in voorwaardelijke reconventie, van 22 februari 2005 heeft de Stichting geconcludeerd tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst onder afwijzing van het verzoek van eiseres tot toekenning van een vergoeding als bedoeld in art. 7:685, lid 8 BW en heeft de Stichting in voorwaardelijke reconventie, voor het geval eiseres haar verzoek tot ontbinding intrekt, verzocht de arbeidsovereenkomst te ontbinden wegens gewichtige redenen bestaande uit verandering van omstandigheden die in de risicosfeer van eiseres liggen, derhalve zonder toekenning van een vergoeding, met veroordeling van eiseres in de kosten van de procedure.
- 1.3 De gemachtigde van eiseres heeft producties nagezonden bij brieven van 2 en 8 maart 2005.
- 1.4 De mondelinge behandeling heeft plaatsgevonden te Utrecht op 10 maart 2005. Eiseres was in persoon aanwezig, vergezeld van haar echtgenoot en bijgestaan door haar

gemachtigde. De Stichting was vertegenwoordigd door locatiedirecteur drs. C., vergezeld van D., hoofd P&O, bijgestaan door haar gemachtigde. De gemachtigden van partijen hebben de wederzijds standpunten aan de hand van pleitnotities toegelicht.

2. **Samenvatting van het geschil**

- 2.1 Eiseres, geboren op 1 juni 1952, is op 1 juli 1985 voor onbepaalde duur als revalidatiearts in dienst getreden van het Revalidatiecentrum E. dat thans, als een van de vijf locaties, behoort tot de Stichting. Tussen partijen geldt een schriftelijke arbeidsovereenkomst van 11 juli 2003 waarop de Arbeidsvoorwaardenregeling Medische Specialisten (AMS) van toepassing is. De arbeidsduur bedraagt volgens de overeenkomst 33,5 uren per week, verdeeld over vier dagen. Volgens eiseres bedraagt haar salaris Euro 6.842,52 bruto per maand, exclusief toeslagen. Volgens de Stichting is het salaris thans Euro 6.207,33 per maand, te vermeerderen met 8% vakantietoeslag.
- 2.2 Vanaf 23 augustus 2000 is eiseres arbeidsongeschikt geraakt en heeft zij haar werkzaamheden bij de Stichting niet meer (volledig) kunnen hervatten. Volgens eiseres is sprake van een burn-out die veroorzaakt is door werkomstandigheden. De Stichting heeft dit laatste betwist.
- 2.3 Op grond van een op 25 mei 2001 gemaakte afspraak heeft eiseres haar werkzaamheden in juni 2001 op arbeidstherapeutische basis hervat voor twaalf uur per week. Op 29 oktober 2001 is aan eiseres door haar leidinggevende geadviseerd voorlopig te stoppen met werken. Eiseres heeft toen meegedeeld dat zij het gevoel had dat haar reïntegratie werd tegengewerkt. Op 27 november 2001 is aan haar meegedeeld dat meer tijd nodig is voor haar reïntegratie en dat daartoe een nieuw plan moet worden gemaakt. Aan eiseres is loopbaanbegeleiding aangeboden. Op 7 mei 2002 en op 18 juni 2002 werd in besprekingen van de situatie duidelijk dat de terugkeer van eiseres naar haar oorspronkelijk werk op bezwaren stuitte. Vervolgens zijn de inspanningen gericht op externe reïntegratie. Eiseres heeft gedurende zes maanden, tot 1 juli 2003, op basis van detachering gewerkt in een revalidatiecentrum in Y.. Over het antwoord op de vraag of verlenging van deze termijn mogelijk was geweest, zijn partijen verdeeld.
- 2.4 Bij brief van 16 juli 2003 heeft de directeur van E. aan eiseres meegedeeld dat hij geen andere mogelijkheden meer ziet ter zake van reïntegratie. Op 24 juli 2003 heeft de Stichting een verzoek bij het CWI ingediend voor een ontslagvergunning. Na verweer van eiseres en na onderzoek heeft het CWI dit verzoek bij beschikking van 10 februari 2004 geweigerd. Overwogen werd dat niet de overtuiging bestond dat de Stichting alles in het werk had gesteld om de verstoring van de arbeidsrelatie op te heffen, bijvoorbeeld door het inzetten van een professionele mediator. Bij brief van 24 mei 2004 heeft de gemachtigde van de Stichting daartoe een aanbod aan eiseres gedaan. Met de door eiseres voorgestelde mediator zijn negen bijeenkomsten gehouden. De mediation is geëindigd door een brief d.d. 21 januari 2005 van eiseres aan de bemiddelaar en de indiening op dezelfde datum van de memorie van eis in deze procedure.

- 2.5 Omstreeks juni 2004 heeft eiseres om bemiddeling door de medische staf verzocht. Daaruit is naar voren gekomen dat sprake is van een onherstelbare verstoring van collegiale verhoudingen.
- 2.6 Eiseres is in maart 2004 in het kader van de WAO herkeurd en in oktober 2004 voor 80-100% arbeidsongeschikt verklaard. Zij ontvangt een uitkering die wordt aangevuld door het PGGM.

3. De bevoegdheid van het Scheidsgerecht

De bevoegdheid van het Scheidsgerecht volgt uit art. 15 van de tussen partijen gesloten arbeidsovereenkomst in verbinding met art. 7.5.3 AMS en staat tussen partijen vast.

4. De beoordeling van het geschil

- 4.1 Het verzoek van eiseres tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst kan worden toegewezen, omdat tussen partijen niet in geschil is dat de omstandigheden zodanig zijn gewijzigd dat eiseres haar werkzaamheden als revalidatiearts bij de Stichting niet kan hervatten. Nu ook de Stichting heeft verzocht om ontbinding van de arbeidsovereenkomst en er geen twijfel over kan bestaan dat deze ontbinding op korte termijn zal moeten volgen ongeacht of, en zo ja tot welk bedrag, aan eiseres een vergoeding zal worden toegekend, is het niet zinvol aan eiseres een termijn te geven om haar verzoek in te trekken.
- 4.2 De Stichting zal ter zake van deze ontbinding aan eiseres een billijke vergoeding moeten betalen, waarbij voor de berekening van de hoogte daarvan het Scheidsgerecht geen aanleiding ziet voor toepassing van de kantonrechtersformule met 27 dienstjaren en factor 1, zoals eiseres heeft verzocht. Het Scheidsgerecht neemt daarbij, op grond van de over en weer aangevoerde stellingen, voor zover de juistheid ervan mede op grond van de talrijke producties aannemelijk is geworden, het volgende in aanmerking.
- 4.3 Eiseres is vanaf 1985 bij de Stichting werkzaam als medisch specialist. Van een disfunctioneren van eiseres is geen sprake geweest. Aannemelijk is dat met name ook een verstoring in de collegiale verhoudingen heeft geleid tot haar arbeidsongeschiktheid in augustus 2000. Daarnaast hebben echter ook andere omstandigheden, zoals de door haar gevoelde werkdruk wegens gebrek aan voldoende personeel en spanningen door gebreken in de organisatie, ertoe geleid dat eiseres niet meer in staat was haar werk te doen. Uit de overgelegde stukken komt voorts naar voren dat eiseres ook zelf onderwerp van gemotiveerde kritiek is geweest, in het bijzonder wat haar wijze van werken betreft, en dat zij zich voor deze kritiek niet altijd toegankelijk heeft getoond. Ten slotte is niet uitgesloten dat persoonlijke omstandigheden, waaronder met name een zwakke gezondheid, van invloed zijn geweest op het ontstaan van haar arbeidsongeschiktheid.
- 4.4 Ondanks de overvloed aan overgelegde stukken, waaronder een gedetailleerde uiteenzetting van eiseres zelf, kan thans niet meer met voldoende zekerheid worden

vastgesteld welke van de vorenstaande omstandigheden van doorslaggevende invloed zijn geweest. Een nader onderzoek heeft reeds daarom geen zin. Een dergelijk onderzoek past ook niet in een procedure als de onderhavige die gericht is op een spoedige beslissing over de beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Ten slotte kan dit onderzoek ook achterwege blijven, omdat eiseres geen feiten en omstandigheden heeft aangevoerd die erop wijzen dat haar arbeidsongeschiktheid in overwegende mate het gevolg is geweest van tekortkomingen die aan de Stichting moeten worden toegerekend. De omstandigheden dat niet voldoende personeel beschikbaar was en dat onvolkomenheden in de organisatie zijn aan te wijzen, zijn op zichzelf niet voldoende om aan te nemen dat de Stichting in ernstige mate tekortgeschoten is in haar verplichtingen jegens eiseres. Van eiseres mocht als professioneel medisch specialist worden verwacht dat zij met de in een ziekenhuis-organisatie niet uitzonderlijke problemen en spanningen zou kunnen omgaan. Eiseres heeft ten slotte ook niet aannemelijk gemaakt dat de verstoring in de collegiale verhoudingen verweten kan worden aan gedrag van andere artsen die daarop niet voldoende zijn aangesproken. Veeleer is sprake geweest van een samenloop van omstandigheden die hebben geleid tot een voor eiseres ongetwijfeld zeer bezwarende situatie die ten grondslag ligt aan het ontstaan van haar arbeidsongeschiktheid zonder dat vastgesteld kan worden dat deze situatie in het bijzonder aan bepaalde personen of aan haarzelf verweten kan worden.

- 4.5 Eiseres maakt aan de Stichting het verwijt dat deze zich onvoldoende heeft ingespannen om haar reïntegratie te doen slagen. Voor zover dit verwijt betrekking heeft op het treffen van de gebruikelijke voorzieningen die voor deze reïntegratie nodig zijn, acht het Scheidsgerecht dit verwijt ongegrond. De Stichting heeft zich daartoe voldoende ingespannen. Dat daarbij niet steeds even voortvarend is gehandeld, kan daaraan in essentie niet afdoen. Voorts acht het Scheidsgerecht door eiseres niet aannemelijk dat de Stichting nimmer de werkelijke intentie heeft gehad het eiseres mogelijk te maken in haar werk terug te keren. Wel is gebleken dat een aantal collega's een terugkeer van eiseres onwenselijk vonden en deze terugkeer met hun opstelling moeilijk hebben gemaakt, doch de Stichting heeft daarin geen reden gezien de reïntegratiepogingen te staken. De Stichting erkent dat op een gegeven moment de langdurige afwezigheid van eiseres aan het slagen van de beoogde reïntegratie in de weg ging staan, maar dat kan niet (alleen) aan de Stichting worden verweten.
- 4.6 In het midden kan blijven waarom de mediation niet is gelukt. Eiseres heeft aan de mediation zelf een einde gemaakt. Anders dan de Stichting meent, staat dit niet in de weg aan het toekennen van een vergoeding. In januari 2005 is ook aan eiseres duidelijk geworden dat een terugkeer naar haar oude werk niet mogelijk zou zijn, ook niet via een externe reïntegratie, en dat zij alles in het werk zou moeten stellen om te voorkomen dat zij haar bevoegdheden als revalidatiearts zou verliezen en daardoor mogelijkerwijs nimmer meer aan het werk zou kunnen komen.
- 4.7 Indien eiseres – onverhoopt – arbeidsongeschikt zou blijven, brengt de ontbinding van de arbeidsovereenkomst geen wijziging in haar huidige inkomen. Indien eiseres herstelt, heeft zij op haar leeftijd nog een goede kans dat zij elders aan het werk kan. Daarop wijst het feit dat zij in het najaar van 2004 elders een andere werkkring had kunnen vinden. Deze mogelijkheid is als gevolg van de zeer gebrekkige communicatie tussen partijen

verloren gegaan, maar aannemelijk is dat zich meer van deze mogelijkheden zullen voordoen. Eiseres spant zich in om weer aan het werk te kunnen gaan en zij heeft te kennen gegeven dat zij dit ook graag wil.

- 4.8 De Stichting heeft erop gewezen dat zij gedurende een bepaalde periode het salaris van eisers heeft gesuppleerd en dat zij aanzienlijke kosten heeft gemaakt in het kader van de reïntegratie van eiseres. Voor zover deze kosten de gebruikelijke voor rekening van de werkgeefster komende kosten te boven gaan, houdt het Scheidsgerecht hiermee (in beperkte mate) rekening.
- 4.9 De Stichting heeft onder 2.3 van de memorie van antwoord uiteengezet waarom haar berekening van het salaris van eiseres voor juist moet worden gehouden. Deze berekening is door eiseres allereerst niet voldoende gemotiveerd bestreden, doch ook haar overige argumenten, die erop neerkomen dat het feit dat zij arbeidsongeschikt was buiten beschouwing moet worden gelaten, hebben het Scheidsgerecht niet van de juistheid van haar standpunt kunnen overtuigen. Voor aanvaarding van dit standpunt op grond van de billijkheid ziet het Scheidsgerecht, gelet op het hiervoor overwogene, geen grond.
- 4.10 Ten slotte neemt het Scheidsgerecht in aanmerking dat thans ruim 4,5 jaren zijn verlopen sedert de datum waarop eiseres wegens arbeidsongeschiktheid haar werkzaamheden heeft moeten staken en dat zonder meer aannemelijk is dat deze jaren voor eiseres bezwarend zijn geweest, al kan dit, anders dan zij heeft doen aanvoeren, niet in alle opzichten aan de Stichting worden toegeschreven. Mede gelet op de eigen verantwoordelijkheid die eiseres te dezer zake had, acht het Scheidsgerecht een vergoeding van Euro 80.000,-- billijk en juist. Voor toekenning van een immateriële vergoeding bestaat geen grond.
- 4.11 De kosten van het Scheidsgerecht behoren, nu een vergoeding is toegekend, voor rekening te komen van de Stichting. Voor het overige dient ieder van partijen de eigen kosten te dragen.

5. Beslissing

Het Scheidsgerecht wijst het navolgende arbitraal vonnis in conventie en in voorwaardelijke reconventie:

- 5.1 De arbeidsovereenkomst tussen partijen wordt ontbonden per 1 mei 2005.
- 5.2 De Stichting moet per die datum aan eiseres een vergoeding betalen van Euro 80.000,-- bruto.
- 5.3 De kosten van het Scheidsgerecht, vastgesteld op € 5.146,-- zijn voor rekening van de Stichting. Deze kosten zullen worden verhaald op het door eiseres gestorte voorschot, zodat de Stichting aan eiseres dit bedrag dient te vergoeden.
- 5.4 Ieder van partijen draagt voor het overige de eigen kosten.
- 5.5 Het meer of anders verzochte wordt afgewezen.

Dit vonnis is gewezen te Utrecht op 24 maart 2005 door mr. A. Hammerstein, voorzitter, mevrouw D.M. Janse van Mantgem, verpleeghuisarts, en mr. A.G. Renting, leden, met bijstand van mr. A.C. de Die als griffier.